

העולם הזה

לולה ט וללה ט

זמר טולידאנו

הצלחתו המדהימה בתשואות ראשונות, זיכתה אותו במילגת לימודים מטעם קול ישראל. הוא עבר לגור בחיפה, על מנת להשלים את לימודיו בעברית וב מוסיקה. כאשר גויס לצבא, הועבר מייד ללהקת השריון. "זאת היתה אחת האכזבות הגדולות שלי", טוען אבי. "כל חיי חלמתי להיות חייל קרבי בצה"ל, ובסוף בקושי הספקתי לעשות טירונות קרבית."

אחר (הוא היגר לארצות-הברית, וכעת משרת בצבא האמריקאי בוויטנאם). כשמלאו לו 15, החל לחלום על עליה לישראל. עד היום הוא חי את חוויות הימים שלפני עליתו ארצה.

האכזבה

הגדולה בחייו

"הייתי חבר בשומר הצעיר", סיפר. "היינו מקימים פעולות ומדברים על עליה. התחייבנו לשמור בסוד על פעולות התנועה ואפילו הורי לא ידעו על כך. יום אחד שמעתי שמארגנים עליה לארץ. העבירו הודעה שמי שמעוניין לעזוב את הבית ו-

ל עצמו נדמה שזה קרה רק אתמול. בית הוריו במרוקו. חברות בתנועה ציינית. המראת לילה למרסי בדרך לישראל. קיבוץ. אולפן. עבודה במטעים במכנסי חאקי קצרים. הצלחה מסחררת בעיקבות הופעה בתכנית הרדיו תשואות ראשונות. היום הוא כוכב. אבי טולידאנו. למרות שבצבא הוא רק טוראי ראשון, הרי הוא אחד מאלופי-הזמר הצעירים של עולם הי פיוזונים הישראלי, אלפי מעריצות משגרות

טר"ש -

אלוף הזמר

תוך זמן קצר הפך אבי לכוכב הלהקה, כשהפיוזון "שלא לאהוב אותך" מבסס סופית את מעמדו בתור שכזה. יחד עם הופעותיו במיסגרת הצבא, החל להופיע גם בהופעות אורחיות. ככל שעלתה מידת ה סופולאריות שלו — כן עלה שער הופעה.

העלות

את המשפחה

"אז שעליתי ארצה שאפתי להעלות את הורי", מספר אבי. "אבי היה מנהל כמה חברות יבוא במרוקו, ומצבה הכלכלי של המשפחה היה טוב מאוד. החלטתי שאם כבר לשכנע אותם לעלות ארצה — אני חייב להבטיח להם פה רמת-חיים."

"אחרי שקיבלתי את האישור מהצבא, התחלתי להופיע בפני אורחים. בחודשים הטובים של השנה היו לי אפילו 30 הופעות בחודש, וכמובן שהרווחתי יפה. לפני ארבעה חודשים, כשהרגשתי שיש לי אפשרות להעלות את המשפחתי — כתבתי להם. אם לקחת בחשבון שאמץ בדרגתו של אבי משתכר בשוק האזרחי כ-700 לירות להופעה, הרי שתוך חודשים אחדים היתה

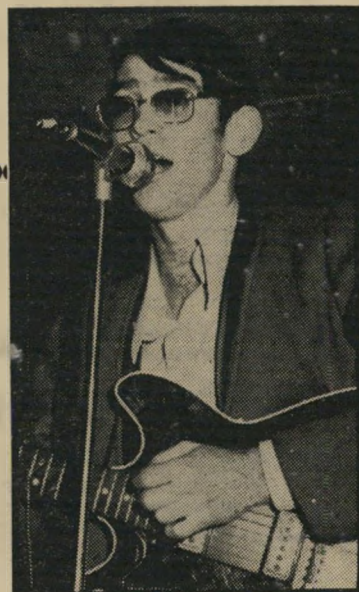
לעלות — צריך להכין מזוודה עם בגדים וחפצים אישיים, ולהעבירה לנקודת איסוף. "ארוזתי כמה בגדים וכלילה בו נאמר לי שיאספו אותי מפתח הבית, הייתי מוכן כבר משעה שש בערב. היה איתי עוד חבר ויחד חיכינו עד אחרי חצות. קרוב לשעה אחת לא יכולתי לסבול יותר את המתח ואמרתי לחבר שאני חוזר הביתה. ידעתי שאם אכנס הביתה — מי יודע מתי יהיה לי שוב ה' אומץ להחליט לעלות ארצה. בשעה שכבר הייתי במעלית, שמעתי אותו צועק: אבי! בוא מהר. הם הגיעו."

"אספו אותנו במכונית קטנה והביאו אותנו לשדה התעופה. משם המראנו ל מרסי ולאחר שמונה חודשים בהכשרה — עלינו ארצה. העבירו אותנו לקיבוץ רוחמה, שם התחלנו ללמוד עברית באולפן. בקיבוץ רוחמה פגש אבי את שמעון כהן, שעסק בהדרכת מקהילת הקיבוץ. פגישה זו הביאה את אבי לתכנית הרדיו תשואות ראשונות. התכנית שגילתה אותו לקהל הישראלי ושגרמה לפירסומו הראשוני."

אליו מכתבים נרגשים. מצלצלות בפעמון דירתו שבבתיים. מבקשות אוטוגרפים. רוכשות את תקליטיו.

הוא עצמו מגלם, אולי, את ההיפך הגמור של מה שניתן לצפות מכוכבי-פופ. רציני. מאופק. תמיד מוגהץ ומסורק למשעי. לא תמצאו אותו מבזבז את זמנו בבתי-קפה של רחוב דיזנגוף, או בדיסקוטקים. אין זה רק משום שהוא עדיין בצבא, ושהוא עסוק בהופעות עם להקת שריון. הוא פשוט לא אוהב את זה. יש לו דאגות אחרות. ל משפחתו. לעתידו האישי.

הזימרה היא אצלו עניין שמילדות. עוד בן 11 הקים צמד עם חבר יהודי

זמרי-מלחין אקשטיין

שהתלבש במנגינה — יצא פיוזון טוב. "בפיוזון לא ברור, בעצם, למה הבן רוצה להרוג את אביו. מבינים רק שהבן הוא איש חזק ואביו עברייני נימלט. אבל זה לא ברור בדיוק וכל אחד יכול להבין את זה איך שהוא רוצה. זה מה שנותן יותר התעניינות בשיר."

למרות שהוא מעדיף לכתוב באנגלית, חטא גרשון גם בכתיבת כמה פיוזונים

"את רוב הפיוזונים אני מחבר בצבא. לא בגלל שהצבא נותן לי השראה, אלא בגלל ששם יש לי זמן. יש לי איתי תמיד גיטרה וטיפריקודר, וכל פעם שבאה לי מני גינה בראש, אני תופס את הגיטרה ומקליט. אז בפיוזון הלו מאק זה קרה שקודם היתה לי המנגינה של הפתיחה, ונכנסו לי בראש המילים: "הלו ג'ק, מה אתה עומד לעשות". אבל באנגלית, כמובן. אני כותב

איך מלבישים

חרוזים על מנגינות?

עבריים, ששנים מהם — שיר שלום וצחקי ואל תבכי — עומדת הלהקה להקליט בי קרוב. "כתבתי גם שיר מחאה בעברית על המחצב במדינה ועל זה שלא מטפלים במחבי לים ביד קשה", הוא אומר. "אבל אמרו לי שלא יסכימו להשמיע אותו ברדיו. אז עכשיו אני חושב לתרגם לאנגלית, ואת זה בטח יסכימו לשדר..."

כימעט תמיד באנגלית, כי בעברית פיוזון נים כאלה נשמעים מצחיק. "העיקר ראיתי שהרעיון מתלבש טוב. רציתי לכתוב משהו על המערב הפרוע, אבל שלא יהיה כמו פיוזונים אחרים, עם סתם יריות כל הזמן. פתאום בא לי חרוז באנגלית שאומר "אני אהרוג אותך — אפילו שאני בן". וככה, הודות לחרוז

כמה פיוזונים ובלאדות נכתבו על הווי המערב הפרוע? בוודאי אלפים. בצדק תחשבו שאין כבר מה לחדש בנושא נדוש זה. אבל תגידו בעצמכם: שמעתם פעם על מצב בה מתייצב בן לדוקרב אקדחים עם אביו? דבר כזה עוד לא היה, אבל זה קורה בפיוזון חדש, שלהקת הכוכבים הכחולים עומדת להקליט בקרוב. שם הפיוזון — הלו מאק, והוא נכתב והולחן על-ידי הכותב והמלחין הקבוע של הלהקה, גרשון אקשטיין. איך בא לו רעיון גאוני כזה?

לו אפשרות לרכוש דירה מתאימה עבור הוריו, אחיו ואחותו, והם עלו ארצה. גם היום אני הוא המפרנס היחיד שלהם", אומר אבי. "הורי עדיין לומדים עברית, אחי טרם מצא עבודה והוא עומד להתחתן, ואחותי הקטנה לומדת במוסד ניצנים. הוצאות ה' תמיכה במשפחה מגיעות לכ-1800 לירות לחודש, ואני יכול לשאת בהן רק הודות לכסף שחסכתי..."

השאיפה —

צילום קולנועי

כ שהוא מדבר על עמידו, הוא עושה זאת בשיא הרצינות. הוא לא חושש לומר שיתכן ויגיע יום שבו לא יוכל להתפרנס מהשירה, "אם כי מבחינתי אני אשר תמיד, ייתכן ויבוא יום שהקהל לא ירצה אותי יותר", הוא אומר. על כן הוא מתכוון לפתח את שאיפתו השנייה — צילום קולנועי. כאשר ישתחרר מצה"ל, בעוד כשישה חודשים, הוא רוצה להתחיל ללמוד צילום קולנועי. אבל אם לשפוט לפי מידת הפופולאריות שלו היום — יעברו עוד שנים רבות בסרם יאלץ לשנות את מקצועו.